

nejkrásnější sny. O tom, kdo se velkodušně přimlouvá, lze říci slovy Bible: „To je přítel svých bratří, který se velice modlí za lid“ (2Mak 15,14).“

(Gaudete et exsultate, 154)

Abychom se upevnili ve víře, naději a lásce a byli otevřeni pro přijetí Boží vůle ve vztahu k sobě a bližním, můžeme se obrátit na Pannu Marii modlitbou papeže Františka (v encyklice Lumen fidei).

„Pomoz, Matko, naší víře!“

Otevři náš sluch Slovu, abychom poznali hlas Boží a jeho volání.

Probud' v nás touhu následovat jeho kroky,

vyjít ze svojí země a přijmout jeho příslib.

Pomoz nám, abychom se nechali dotknout jeho láskou,

abychom se jej mohli dotýkat vírou.

Pomoz nám plně se mu svěřit,

věřit v jeho lásku, zejména ve chvílích soužení a kříže,

když je naše víra volána ke zranění.

Zasévej do naší víry radost ze Vzkříšeného.

Připomínej nám, že kdo věří, není nikdy sám.

Nauč nás dívat se Ježíšovýmá očima, aby byl světlem na naší cestě.

A ať toto světlo v nás stále roste, dokud nenastane onen nepomíjející den,

jímž je samotný Kristus, tvůj Syn, náš Pán!“

Nejsvětější Srdce Ježíšovo, které uctíváme zvláště v tomto měsíci, nás zve, abychom se od něj učili milovat. Pak se naše srdce rozezní nadějí a s odvahou budeme stavět mosty. Přijměme toto pozvání!

V úmluvě lásky

Hana Nejerálová,
Schönstattský svaz žen

Zdroj uvedených úryvků:

Papež František, Dar radosti a naděje

Vydává Schönstattské hnutí a texty všech čísel tohoto měsíčníku V úmluvě lásky je možné si stáhnout na www.schoenstatt.cz

V ÚMLUVĚ LÁSKY

INSPIRACE K 18. V MĚSÍCI PRO
ŽIVOT ZE SCHÖNSTATTSKÉ
SPIRITUALITY

ČERVEN 2025 č. 78

Žít v naději

Milá schönstattská rodino, skončila velikonoční doba, kdy prožíváme intenzivněji radost z Ježíšova vzkříšení a upevňujeme se v přesvědčení, že jako poutníci naděje máme i my šanci dojít do věčné radosti. Letošní velikonoční doba, prožívaná ve Svatém roce, byla poznamenána odchodem papeže Františka na věčnost a volbou nového papeže Lva XIV. Prožívané události v církvi i ve světě vyvolávají otázky, na které se těžko hledají odpovědi, ale hlavně nás zvou k modlitbě, abychom nechali „rozeznít srdce nadějí“ a zachovali si radost z Boží blízkosti a Božího vedení.

Svatý otec František nám zanechal ve svých promluvách a písemnostech mnoho podnětů a výzev, nad kterými se můžeme nejen zamyslet, ale také se pokusit je realizovat ve svém

životě. I když byly zveřejněny před nějakým časem, neztrácejí nic na své aktuálnosti.

„Jak vstoupit do doby, která nás čeká?“

Chtěl bych, aby toto slovo – naděje – označující základní křesťanskou ctnost, prodchnulo pohled, jímž pronikáme do doby, která nás očekává. Jistě, naděje si žádá realizmus. Vyžaduje povědomí o mnoha otázkách, které sužují naši dobu a o výzvách, které se rýsují na obzoru. Vyžaduje, aby se problémy nazývaly pravým jménem a aby zde byla odvaha k jejich řešení. Naléhá na to, abychom nezapomněli, že lidské společenství na sobě nese pozůstatky a zranění z válek, které po sobě v čase následovaly s rostoucí zkázonosností a které bez ustání zasahují zejména ty nejchudší a nejslabší lidi. Bohužel se nezdá, že by nový rok provázela dobrá

znamení, předpovídá spíše další stupňování napětí a násilí. A právě ve světle těchto okolností nesmíme přestat doufat. Naděje si žádá odvahy. Vyžaduje vědomí toho, že zlo, utrpení a smrt nepřevládnu a že také nejsložitější otázky mohou a musí být projednány a vyřešeny. Naděje je ctností, která nás staví na cestu, dává nám křídla k tomu, abychom šli dál a to dokonce i tehdy, když se překážky jeví nepřekonatelně.“

(Promluva, 9. 1. 2020)

Papež František mluví o odvaze v souvislosti s nadějí. V našem současném mottu je odvaha také zmíněna: „**s odvahou stavěj mosty**“. Abychom se s odvahou angažovali, k tomu nás vyzývá každý nový den, každé setkání s druhými. Je třeba, abychom byli rozhodní, ale zároveň ohleduplní a vnímaví, cvičili se v naslouchání a přimlouvali se za bližní s důvěrou v Boží pomoc.

„Čas k odvaze

Dnes je doba odvahy! Odvahy posílit vrávoravý krok, mít opět chuť stravovat se pro evangelium a znovu

získat důvěru v sílu, kterou toto poslání přináší. Je čas k odvaze, třebaže mít odvahu neznamená mít záruku úspěchu. Žádá se od nás odvaha bojovat, nikoli nutně vítězit; hlásat, nikoli nutně obracet. Žádá se od nás odvaha být alternativní ve vztahu ke světu, aniž bychom však byli polemičtí nebo agresivní. Žádá se od nás odvaha otevřít se všem, aniž bychom však umenšovali absolutnost a jedinečnost Krista, jediného Spasitele všech. Žádá se od nás odvaha odolávat bezbožnosti, aniž bychom byli arogantní. Žádá se od nás také odvaha celníka z evangelia, který se v pokoře neodvažoval pozdvihnout oči k nebi, ale bil se v prsa a říkal: „Bože, buď milostiv mně hříšnému.“ Dnes je čas odvahy! Dnes je odvahy zapotřebí!“

(Anděl Páně, 23. 10. 2016)

„Obdarovat úsměvem

Jemnost nás osvobozuje od krutosti, která někdy proniká do mezilidských vztahů, od úzkostlivosti, která nám brání myslet na druhé, od roztržitého spěchu, který zapomíná na to, že také druzí mají právo na štěstí. Jen zřídka kdy dnes najdeme

čas a sílu k tomu, abychom se zastavili a chovali se k druhým lidem pěkně, abychom řekli „s dovolením“, „promiň“, „děkuji“. Ale občas se stane zázrak a objeví se ohleduplný člověk, který odloží stranou své neodkladné záležitosti a starosti, aby projevil pozornost vůči druhým, obdaroval úsměvem, vyslovil povzbudivé slovo, a tak uprostřed všeobecné lhostejnosti vytvořil prostor k naslouchání. Pokud se takováto snaha projevuje v každodenním životě, je schopna utvářet ono prospěšné soužití, které překonává nedorozumění a předchází sporům. Zdvořilost není nějaká podružná drobnost ani povrchní či měšťácký postoj. Slušnost totiž předpokládá uznání a úctu k druhým. Pokud se tedy stane společenským územ, proměňuje do hloubky životní styl, společenské vztahy i způsob diskuzí a ideové konfrontace. Ohleduplnost usnadňuje hledání konsenzu a otevírá nové cesty tam, kde podrážděnost boří všechny mosty.“

(Fratelli tutti, 224)

„Přímluvná modlitba je láskou k bližnímu

Prosba je výrazem srdce, které důvěruje v Boha a ví, že se bez ní nemůže obejít. V životě věřícího Božího lidu nacházíme četné prosebné modlitby oplývající něžnou vírou a hlubokou důvěrou. Neodnímejme hodnotu prosebné modlitbě, která nám tak často rozjasňuje srdce a pomáhá nám, abychom s nadějí dál putovali a zápasili. Přímluvná modlitba má zvláštní hodnotu, protože je aktem důvěry v Boha a zároveň výrazem lásky k bližnímu. Někteří se z jakýchsi spiritualistických předpokladů domnívají, že modlitba by měla být pouhou kontemplací Boha bez roztržitostí, jako by jména a tváře bratří byly něčím, čemu je třeba se vyhnout. Naopak, ve skutečnosti bude modlitba Bohu milejší a bude více posvěcovat, pokud se v ní budeme přímluvou snažit o plnění dvojího přikázání, které nám zanechal Ježíš. Přímluva vyjadřuje bratrský závazek vůči druhým, když do ní dokážeme zahrnout život druhých, jejich nejdrtivější úzkosti i